

Locuri sfinte în România

✚ **Biserica Domnească Sfântul Anton** din centrul Bucureștiului are o istorie bogată, este cea mai veche biserică din Capitală. Aici se afla **moaștele și icoana făcătoare de minuni a Sfântului Antonie cel Mare**, care revarsă Har

Dumnezeiesc asupra tuturor aceluia care, cu credință și speranță, vin spre închinare și rugăciune. În această icoană Sfântul Antonie cel Mare este înfățișat cu un chip sobru și impunător. Figura sa degajă dârzenie și respect, așa cum de altfel a fost și întreaga sa viață pustnicească, prin care a devenit un mare luminător al credinței și un Părinte al monahilor. Peste pictura originală, al cărui autor este necunoscut, există

aplicată o ferecătură din argint. În mâna dreaptă Sfântul Antonie are cel mai cunoscut simbol al creștinismului-o cruce, iar cu mâna stângă prezintă un înscris pilduitor: „OMULE ÎNFRÂNEAZĂ-ȚI POFTELE INIMEI TALE. RUGA ȘI CREDINȚA CĂTRE DOMNUL TE VĂ MÂNTUI”. În urma incendiului din 1847, biserica a ars în întregime, singurul lucru care s-a păstrat fiind tocmai icoana Sfântului Antonie cel Mare, care de atunci a devenit patronul acestui lăcaș de cult, alături de Maica Domnului.

Cei care doresc să găsească o rezolvare a problemelor lor, în fiecare zi de marți, timp de 9 săptămâni, trebuie să se roage și să dea acatiste, la icoana făcătoare de minuni a Sfântului Antonie cel Mare.

Rugăciune făcătoare de minuni a Sfântului Antonie cel Mare:

“Bunule Părinte Antonie, cel ce durerile și păcatele noastre le cunoști, nu trece cu vederea glasurile de rugăciune ale celor ce aleargă la mijlocirea Ta și nu te uita la nevrednicia celor ce Te roagă, ci la slava și mila lui Dumnezeu, pe care Tu L-ai mărturisit și spre care se îndreaptă rugăciunea ce Ți-o aducem.

O, slăvite făcător de minuni, părintele săracilor, ocrotitorul văduvelor, sprijinitorul orfanilor, vino cu obișnuita Ta îndurare în ajutorul nostru prin rugăciunile Tale către Dumnezeu, ca să fim mângâiați în nevoi, ca să fim apărați de primejdii, de ispite și de păcate.

Tu, cel ce ai făcut din pustiul Egiptului loc de preaslăvire a Marelui Dumnezeu și a

Mântuitorului, fă și din pustiul sufletului nostru, ars de necredință și ros de patimi, loc plăcut Ție, în care să se sălășluiască virtutea, prin Tine să se mărească numele Tău cel sfânt, al Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh.

Amin.” Tot în această biserică este și racla cu **moaștele Sf. Ier. Miron** care a trăit în vremea persecuțiilor romane asupra creștinilor și a primit o educație creștină aleasă din copilărie și ulterior darul

facerii de minuni. **Una dintre cele mai rare icoane** care se găsește în bisericile din România, **pictate de Părintele Arsenie Boca**, este cea care

o reprezintă pe **Sfânta Cuvioasă Parascheva de la Iași**.

La biserica **Cărămidarii de Sus din București**:

- ◆ Bucătică din Cinstitul Brâu al Maicii Domnului.
- ◆ Părțile din moastele Sfântului Ierarh Nectarie de la Eghina, mare făcătorule de minuni!
- ◆ Părțile din moastele Sfântului Luca al Crimeei, Chirurg, profesor de geniu, om sfânt.

◆ Papucelul si Crucea Sfântului

Gherasim din Kefalonia, izgonitorul demonilor si vindecătorul bolilor psihice. Sf. Gherasim (1506-1579) are 2 zile de praznuire: 16 august si 20 octombrie. Acest sfant s-a invrednicit de la Dumnezeu de multe daruri, ajungand vestit pentru vindecările trupesti si sufletesti pe care le savarsea, si mai ales pentru puterea de a alunga duhurile necurate.

◆ Papucelul Sfântului Cuvios Mucenic Efrem cel Nou, marele făcător de minuni, s-a făcut cunoscut în urma mai multor

descoperiri dumnezeiești. I-a vindecat pe multi de boli incurabile, altora le-a intarit credinta zabavnica, pe altii i-a izbavit din primejdii si pe multi deznadajduiti i-a mangaiat.

La Parohia **Acooperământul Maicii Domnului**, Str. Teiuș, Nr. 121 B, **București**, sunt moaste si icoane minunate ➡ se săvârșesc multe rugăciuni (Sf. Maslu, dezlegari si molitfe, ...). In

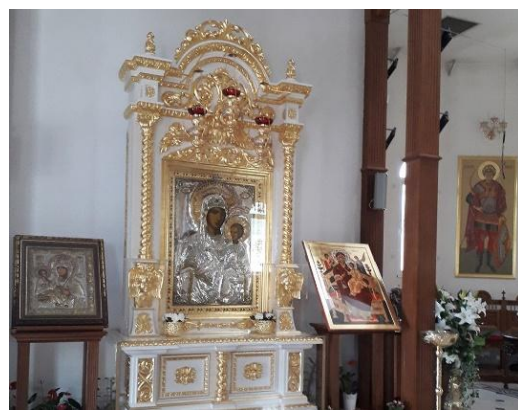

mijlocul raclei cu moaste, se află și un **fragment din Sfânta Cruce** pe care a fost răstignit Domnul Hristos.

Paraclisul **Catedralei Mântuirii Neamului** - locas cu o puternică încărcătură duhovnicească.

Paraclisul adăposteste racla cu **moastele Sfântului Ioan Gură de Aur**, o copie a icoanei făcătoare de minuni a **Maicii Domnului „Prodromița”** adusă din Sfântul Munte Athos, ... Slujbele și evenimentele religioase se tin prin grija

Părintelui Arhimandrit Ciprian Grădinaru, fost călugăr la mănăstirea

Sihăstriei. Părintele Ciprian, cu zambetul pe buze, dă încredere și speranță tuturor celor care-l caută datorită harului său.

Biserica Sfântul Gheorghe Nou din București, km zero, adăpostește sfintele moaște ctitorului ei, Sfântul Martir Constantin Brâncoveanu.

Este un locas plin de icoane și moaște, printre care:

◆ De peste 400 de ani - **Mâna dreaptă a Sfântului Ierarh Nicolae al Mirelor Lichiei.**

Moaștele Sfântului Nicolae au ajuns la București ca un dar al Arhiepiscopului de Bari (Italia) pentru voievodul Mihai Viteazul (domn al Țării Românești între anii 1593-1600), în urma luptei antiotomane duse de voievod, apărător al creștinismului la porțile Europei. Susținerea acestei ipoteze are ca potențial fundament faptul că Mihai Viteazul a fost numit, chiar de către Papa Clement al VIII-lea, „Cavaler al lui Hristos și apărător al creștinătății”. Sfânta mână a ajuns în Țara Românească, iar Mihai Viteazul și-a văzut visul împlinit pentru că, avea mare evlavie la Sfântul Ierarh Nicolae. Domnitorul a încredințat prețiosul odor Mitropolitului Eftimie al Țării Românești (1594-1602) și cu multă evlavie i-a cerut acestuia ca mâna sfântului să fie ferecată în aur și împodobită cu pietre scumpe. Conform dorinței domnitorului, sfintele moaște au fost așezate într-o raclă frumoasă. Mihai Viteazul a sprijinit bazilica din Bari, în semn de recunoștință, cu mai multe pungii de galbeni, exprimând prin aceasta mulțumirea pentru împlinirea dorinței sale arzătoare de a aduce mâna Sfântului Nicolae la București.

Alte surse spun că, între cei care au contribuit la binefăcătoarea lucrare de aducere a cinstitele moaște, a fost și un cleric grec (monah) care, în perioada Evului Mediu, a mers în pelerinaj la Bari. El a ajuns să slujească la biserica unde se aflau moaștele Sfântului Nicolae. Cum voievodul Mihai Viteazul avea mare evlavie la Sfântul Ierarh Nicolae (care, în împrejurări deosebit de grele pentru viitorul voievod, atunci când acesta era mare ban al Craiovei, după stăruitoare rugăciuni, printr-o mare minune, i-a salvat viața), a încredințat acestui cleric o misiune duhovnicească deosebit de importantă: aceea de a stăruie pe lângă cei în drept de la Bari, în vederea aducerii moaștelor Sfântului Nicolae la București.

◆ **Vesmântul sfintei cuvioase Parascheva de la Iasi și Icoana făcătoare de minuni- «Sfânta Vineri».**

◆ Un alt odor deosebit, este vorba de sfântul **epitaf** lucrat în fir de aur de către Doamna Maria Brâncoveanu și stropit cu lacrimile sale după pierderea mucenicească a soțului său, a celor patru copii și a ginerelui său, petrecută la Constantinopol în ziua de 15 august 1714;

◆ **Mormântul Sfântului Voievod Martir Constantin Brâncoveanu;**

◆ **Papucul Sfântului Gherasim, vindecătorul bolnavilor;**

◆ **Papucul Sfântului Ierarh Spiridon, Episcopul Trimitunde;**

- ◆ **Piatra de la Sfântul Mormânt al Mântuitorului Iisus Hristos din Ierusalim;**
- ◆ **Icoane făcătoare de minuni ale Maicii Domnului, icoana sf. Gheorghe și alte icoane/odoare cu o valoare duhovnicească și istorică deosebită, care mângâie sufletele credincioșilor care cu credință, evlavie și speranță în bunul Dumnezeu pășesc pragul bisericii...**

✚ **Biserica Sfântul Ioan - Piață**, un locas de suflet în inima Bucureștiului, aproape de Piața Unirii. Din punct de vedere arhitectural, această biserică are un stil cu influențe de secol al XVII-lea, în formă de navă, cu absida altarului semicirculară, cu două turle și o colonadă la intrare. Catapeteasma, piesă de patrimoniu, potrivit datelor din arhiva parohială, este confecționată în jurul anului 1711 și a fost adusă și montată în biserică de către generalul Arion. A fost restaurată în mai multe rânduri, cea mai recentă restaurare efectuându-se în anul 2013. Biserica datează din anul 1766 și are hramul „Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul”. Într-o racla sunt părticele din moaștele **Sfântului mare mucenic și tămăduitor Pantelimon**, din moaștele Sfinților mucenici și Doctori fără de arginți **Epictet și Astion** din Halmiris (Dobrogea), și din moaștele **Sfântului Apostol Filip** și ale **Sfântului Varnava de Vassa**.

✚ **Biserica Boteanu-Ienii, București** - pictura este realizată în tempera în stil neobizantin. Catapeteasma este lucrată în stejar, icoane sunt din metal argintat. Aici se găsește și o părticică din moaștele Sfântului Ioan Iacob de la Mănăstirea Neamț. În 1992, când s-au mutat moaștele Sfântului din peștera din Hozeva, unde s-a nevoit, în Biserica Mănăstirii „Sfântul Gheorghe Hozevitul” din apropiere de Ierihon, Televiziunea Română a făcut un material despre eveniment. Unul dintre cameramani a cerut, la plecare, o părticică din moaștele Sfântului Ioan Hozevitul. Părticica din **moaștele Sfântului Ioan Iacob de la Mănăstirea Neamț** se află în biserică, în partea dreaptă.

✚ **Biserica Batiștei din București**, în apropierea Teatrului Național. Pe locul bisericii sau în imediata apropiere a actualului lăcaș de cult, zidit în anul 1763, a mai existat o biserică purtând același nume, a cărei obârșie datează din primele decenii ale secolului al XVII-lea. În 1938, cu ocazia lucrărilor de restaurare, au fost regăsite importante elemente arhitectonice originale, care fuseseră acoperite cu straturi groase de tencuială ori cu adaosuri de zidărie. Biserica a fost restaurată după modelul original ultima dată în anii '90. În biserică este **papucul sf. Gherasim de Kefalonia**.

✚ La **Catedrala Patriarhală din București**, așezate într-o frumoasă raclă de argint, sunt **moaștele Sfântului Dimitrie cel Nou**, ocrotitorul spiritual al orașului București. Din anul

2016, într-un frumos baldachin din lemn aurit, așezat în partea stângă a naosului, lângă racla Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, au fost

așezate racla cu **moaștele Sf. Împărați Constantin și Elena** cât și cea cu **moaștele Sf. Ier. Nectarie de la Eghina**.

În dreapta pronaosului se află mormintele patriarhilor Bisericii Ortodoxe Române: Miron Cristea (+ 1939), Nicodim Munteanu (+ 1948), Iustin Moiescu (+ 1986) și Teoctist Arăpașu (+ 2007).

În pridvor, deasupra ușii de la intrare, se află icoana de hram cu Sfinții Împărați Constantin și Elena, pictată în 1665.

✚ **Mănăstirea Antim din București** este un locaș ctitorit de marele ierarh Antim Ivireanul, a fost ridicată în perioada anilor 1713 – 1715 pe locul unde era o veche biserică de lemn cu hramul Sfântul Nicolae. Poartă trei hramuri: „Duminica Tuturor Sfinților”, „Sfântul Ierarh Martir Antim Ivireanul” (27 septembrie) și „Sfânta Filofteia” (7 decembrie). Intrarea în

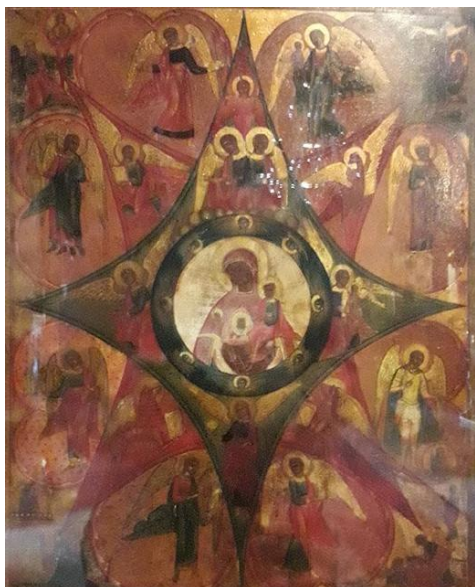
curtea mănăstirii, care avea formă pătrată, se face prin poarta unui impunător turn-clopotniță. În mănăstire sunt cinstite **moaștele Sfinților 40 de Mucenici, ale Sfinților**

Mucenici Neofit, Acachie, Paraschevi din Roma (vindecătoare de boli)...

Toate sculpturile din piatră ale iconostasului, ale coloanelor și ale ancadramentelor, ca și pictura din biserică mare și din paraclis, au fost executate după schițele mitropolitului ctitor, care a și pictat câteva icoane pe fresca zidurilor, alături de Preda Zugravul. De asemenea, tot el a sculptat ușa de lemn a bisericii și a pictat cele două icoane de lângă iconostas: **Icoana Tuturor Sfinților** și **Icoana celor patru sfinți ocrotitori ai săi** (Alexie, Nicolae, Antim și Agata). Unele icoane sunt executate din mozaic.

În biserică ne putem închina și la **icoana Maicii Domnului „Rugul aprins”**, prăznuită pe 4 septembrie. Această icoană are la bază relatarea biblică din Vechiul Testament, la care a fost

prezent Moise. În capitolul III din Ieșirea, Dumnezeu i Se arată lui Moise pe Muntele Horeb, din mijlocul unui rug care „ardea, dar nu se mistuia”. Din mijlocul rugului i-a vorbit Dumnezeu înștiințându-l că îi va conduce pe evrei la izbăvirea din robia egipteană, iar Domnul i-a spus numele Său: „Eu sunt Cel ce sunt”. Biserica a considerat dintotdeauna imaginea rugului nears ca prefigurare a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, care Îl naște pe Mântuitorul lumii rămânând Fecioară înainte de naștere, în timpul nașterii și după naștere. Una dintre cele mai vechi reprezentări ale icoanei Maicii Domnului „Rugul aprins” o reprezintă pe Maica Domnului ținându-L pe Fiul ei în brațe, în mijlocul unui rug aprins. Moise este reprezentat într-o

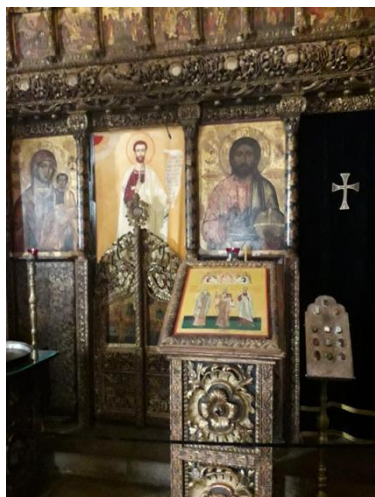
parte, scoțându-și sandalele, pentru că locul era sfânt. Acum majoritatea icoanelor reprezintă „rugul” într-un mod simbolic. Este reprezentat sub formă de stea cu opt colțuri, compusă din două romburi suprapuse: unul roșu (reprezentând focul), și unul verde (sugerând rugul păstrat neatins de foc). În centrul stelei se află Maica Domnului cu Pruncul. Pe fiecare colț al stelei roșii sunt zugrăvite simbolurile biblice ale celor patru evangheliști: îngerul (Sfântul Evanghelist Matei), leul (Sfântul Evanghelist Marcu), boul (Sfântul Evanghelist Luca) și vulturul (Sfântul Evanghelist Ioan). În celălalte patru colțuri ale stelei verzi sunt reprezentați Sfinții Îngeri. În timp, icoana a devenit din ce în ce mai complexă. Pe margine au apărut (în afara stelei): într-o parte, Prorocul Moise, Sfinții Arhangheli și rugul; în alt colț, Profetul Isaia și serafimi cu cărbunele aprins din profeția sa; în altul, Profetul Iezechiel și poarta prin care numai Domnul poate intra, profeție a acestuia, iar în ultimul colț, patriarhul Iacob cu scara sa. Maica Domnului ține, în centru, scara lui Iacob de dimensiuni micșorate, care-i urcă pe cei credincioși de la pământ la cer. În unele reprezentări iconografice ale acestui tip apare și „mlădița lui Iesei”, mai exact arborele genealogic al Mântuitorului, din care răsare „Vlăstarul” divin. Se cunoaște o istorie veche, despre un incendiu care cuprinsese mai multe clădiri din lemn. În mijlocul focului, o bătrână stătea în fața casei sale, ținând în mână o icoană a Maicii Domnului „Rugul aprins”. Un martor a văzut-o acolo și s-a minunat de credința ei. A doua zi, s-a întors la fața locului și a văzut că doar casa femeii era neatinsă, în timp ce toate celelalte din jur au fost distruse. Acest lucru explică faptul că icoana Maicii Domnului „Rugul aprins” este considerată ocrotitoare de incendii. Cele mai timpurii icoane ale Maicii Domnului „Rugul aprins” au fost pictate, se pare, la Mănăstirea „Sfânta Ecaterina” din Sinai, dat fiind faptul că altarul acestei biserici este ridicat pe rădăcina rugului străvechi, unde Moise a vorbit cu Dumnezeu.

Biserica Sfântul Spiridon Nou, monument istoric, una dintre cele mai mari și mai frumoase biserici din București, adăposteste **moastele Sfântului Ierarh Spiridon, episcopul Trimitundei**, făcătorul de minuni. Impunătoarea catedrală de astăzi este zidită pe locul uneia dintre cele mai mari mănăstiri

domnești din Țara Românească, ctitoria domnitorilor Scarlat și Alexandru Ghica. În interior sunt de semnalat coloane de marmură, vitralii colorate artistic, cu scene biblice și sfinți, lucrate la Viena.

✚ **Mănăstirea Stavropoleos din București** - ansamblul Stavropoleos aparține stilistic epocii brâncovenești (decorația în piatra, mobilier, pictură). Dimensiunile bisericii sunt reduse. Decorația sculptată și prin motivele ornamentale exprimă deopotrivă o sensibilitate barocă și un gust oriental. În pridvor sunt zugrăvite Sinoadele ecumenice, Sfântul Ioan Botezătorul și minunile Arhanghelului Mihail, a căror amploare este rar

întâlnită în arta românească. În sculptura pridvorului se evidențiază balustrada, o remarcabilă realizare a artei medievale românești. Pictura exterioară și turla, au fost refăcute la începutul sec. XX-lea. Într-o raclă împodobită cu pietre pretioase, se află particile din moaștele: **Sfântului Apostol Andrei, Sf. Apostol Petru, Sf. Mucenic Ignatie Teoforul, Sf. Martir Iustin Filosoful, Sf. Ierarh Vasile cel Mare, Sf. Mucenic Pantelimon, Sf. Mucenic Teodor Stratilat, Sf. Mucenic Haralambie**. Biserica are mai multe hramuri: Sfinților Arhangheli, Sf. Ierarh Atanasie cel Mare, Sf. Haralambie, Sf. Iustin Martirul și Filosoful.

✚ **Biserica Sfântul Nicolae - Șelari din București** - este un monument istoric din sec. XVII-lea. În 1802, marele cutremur din 14 octombrie a dărâmat biserica aducând-o în ruină. În 1804, a fost din nou ridicată, dar apoi a fost șubrezită din cauza cutremurelor, a infiltrării apei. În 1867 s-a dărâmat vechea clădire, iar un an mai târziu s-a ridicat noua biserică. Între timp a mai fost restructurată. Indiferent din ce poziție a fost fotografiată icoana Maicii Domnului, impresionează prezenta unei lumini puternice și strălucitoare lângă icoană, lumină care se vede doar în fotografii, altfel nu se observă.

✚ **Mănăstirea Coltea din București** este o mărturie vie a trecutului, are o istorie de peste 300

de ani și o arhitectură specială, adăpostind valori ale patrimoniului artistic național. Este o oază de liniște și rugăciune în inima Bucureștiului. Sfinții ocrotitori ai Bisericii Colțea sunt: Sfinții Trei Ierarhi Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur și Sfânta Cuvioasă Parascheva. În biserică se află **o parte din Moaștele Sfintei Mari Mucenițe Ecaterina din Sinai**, precum și **una dintre icoanele făcătoare de minuni ale Maicii Domnului** cu ferecătură lucrată manual, din argint poleit cu aur, și care poate fi admirată în partea din stânga catapetesmei.

- ✚ **Mănăstirea Radu Vodă din București**, cu hramurile Sfânta Treime și Sfântul Ierarh Nectarie al Eghinei, este clasată ca monument istoric. În

centrul unei Capitale agitate. Este o oaza de liniste. În anul 2002, mănăstirea a primit în dar, din insula Eghina, o **părțică din moaștele Sfântului Ierarh Nectarie**, iar în 2014, a primit **un fragment din moaștele Sf. Mucenic Cuvios Efrem cel Nou**, care au fost așezate

spre închinare într-o nouă raclă din argint. Mănăstirea Radu Vodă adăpostește multe icoane (**icoana făcătoare de minuni a Sfântului Nectarie, ...**)

- ✚ **Biserica „Bucur Ciobanul” din București** este poate chiar cea mai veche din capitală, și este închinată Sfinților Atanasie și Chiril, episcopii Alexandriei.

Nu are o dată exactă, zidită într-un stil arhitectural specific secolului al XVIII-lea, dar se crede că a fost zidită de către ciobanul Bucur, de la care și-ar fi luat numele și capitala. Denumirea actuală a bisericuței apare pentru prima dată înscrisă pe o veche hartă a orașului București, datată în anul 1844. Pentru o vreme, bisericuța a fost folosită drept paraclis de Mănăstirea Radu, se află pe același deal cu Mănăstirea.

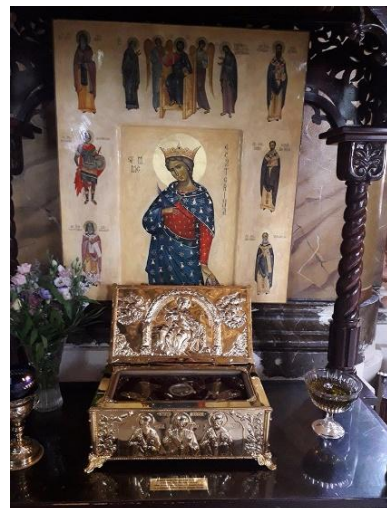
Catapetasma actuală a fost pictată în anul 1705, dată însemnată pe icoană Sfântului Ioan Botezătorul. Pe parcursul anilor au fost făcute reparații. Usa este din stejar sculptat. Cu sprijinul membrilor "Frăției Patriarhului Miron" a fost redeschisă și redată cultului, slujba de resfintire fiind oficiată de către Prea Sfintitul Veniamin Pocitan Ploieșteanu la sărbătoarea Nașterii Sfântului Ioan Botezătorul din anul 1938. Astăzi, biserica slujește parohiei din zona, desfășurând o bogată activitate duhovnicească.

- ✚ **Biserica Sfânta Ecaterina din București** adăpostește o parte a mostelor Sfintei Mari

Mucenice Ecaterina, protectoarea intelectualilor, a studenților și a elevilor. Provenind dintr-o familie de rang înalt din orașul

Alexandria Egiptului, Sfânta Ecaterina a primit o educație aleasă. Când avea doar 18 ani, Sfânta Ecaterina l-a înfruntat pe împăratul roman Maximianus, cunoscut

drept unul dintre cei mai violenți persecutori ai creștinilor. Nu doar împăratul a primit mustrarea tinerei Ecaterina, ci și filosofii păgâni de la curtea lui, aceștia convertindu-se până la urmă la creștinism. Sfânta Ecaterina a fost martirizată la 25 Noiembrie 305.

Biserica Domnița Bălașa din București, Paraclis Patriarhal, cu hramul Înălțării Domnului, este o bijuterie ascunsă între blocurile de pe Bd. Unirii. Se spune că este o biserică a bucuriei, prin faptul că s-au celebrat multe botezuri și cununii, însă niciodată înmormântări. Se poate ca aceasta să fi fost o dorință a Bălașei. Biserica adăposteste racla cu **moaștele Sfântului Ierarh Grigorie, Episcopul Nisei** (frate după trup cu Sfântul Vasile cel Mare). În interiorul lăcașului se pot găsi două sculpturi în nișele laterale. Acestea înfățișează mormântul ctitorei, locul în care se odihnește Domnița Bălașa, dar și mormântul Domniței Zoe Bibescu Brâncoveanu (născută în familia Mavrovordat în anul 1805, nepoată a Saftei și a lui Grigore Brâncoveanu). Stilul bisericii este o combinație între stilul neoclasic și neobizantin. Printre detaliile de arhitectură, se observă mixul de cărămidă roșie cu cărămidă galbenă, aduse de la Budapesta și coloanele pridvorului, realizate în marmură de Albești. Ferestrele sunt grupate câte două și sunt împodobite cu vitralii, înfățișând sfinți, scene din Biblie, dar și stema Voievodului Constantin Brâncoveanu și a lui Grigore Brâncoveanu. În curtea bisericii găsim și o superbă statuie din marmură de Carrara, care o înfățișează pe Domnița Bălașa, având actul de danie în mână.

La interior, podeaua este în marmură neagră.

Moșia a fost primită în dar de fam. Brâncoveanu de la domnitorul Neagoe Basarab. Boierii și-au alăturat și numele de Basarab, pe lângă cel de Brâncoveanu. Cu toate avuțiile, viața nu era simplă nici pentru ei, într-o societate de la mijlocul secolului al XVII-lea. Astfel, la doar 3 ani, Constantin Brâncoveanu avea să rămână orfan de tată. Papa Brâncoveanu era ucis în 1655, chiar la poalele actualului Deal al

Mitropoliei, unde familia își avea casele. Prinsă între 3 coloși (turcii, austriecii și ruși), Țara Românească era un pion. Iar conducătorii săi nu prea aveau viață lungă. Constantin Brâncoveanu a domnit 26 de ani (1688-1714) și a avut 11 copii. Sfârșitul domniei sale, dar și a vieții, avea să vină în preajma Paștelui din anul 1714. În Vinerea Mare, domnitorul, împreună cu soția, cei patru fii, o noră, nepotul Constantin, patru dintre gineri și Ianache Văcărescu, mâna sa dreaptă, erau duși la Constantinopol. Domnița Bălașa, cea de-a șasea fiică a domnitorului, se afla deja la Poartă, alături de soțul ei. Și ei aveau să fie închiși. Refuzând să renunțe la creștinism, în favoarea islamului, dar și a vieții, Constantin Brâncoveanu face sacrificiul suprem, alături de cei 4 fii și de Ianache Văcărescu. Datorită acestui fapt sărbătorim pe 16 august Sfinții Martiri Brâncoveni.

Domnița Bălașa s-a căsătorit în 1708 cu Manuil Rangabe, a avut parte de o nuntă ca în povești, despre care cronicile vremii spun că a durat 3 zile. În anul fatidic 1714, Bălașa împreună cu soțul ei, au fost trimiși la Constantinopol de domnitor, cu scopul de a aduce în Țara Românească pe cea ce trebuia să ajungă soția lui Radu (al treilea fiu al domnitorului). Prinși

Însă în complotul turcilor, Domnița Bălașa și Manuil sunt arestați. Bălașa a fost ridicată chiar când se întorcea de la slujba de Paște, de la biserica Patriarhiei din Constantinopol și aruncată în Ceauș Emini, închisoarea de femei, unde avea să fie ținută prizonieră, bătută și deposedată de toate averile. Domnița Bălașa, împreună cu ceilalți supraviețuitori ai familiei, au mai stat o vreme închiși, după care exilați, până în 1717, când au avut dreptul de a reveni în țară. Declarând loialitate noului domn al țării, Ioan Mavrocordat, Doamna Marica reintră în posesia averilor, sau ce a mai rămas după „jaful turcilor”. Din fericire, voievodul Constantin Brâncoveanu avusese grijă să-și securizeze o parte din bani prin bănci din Vestul Europei, unde otomanii nu aveau vreo putere. La momentul revenirii în țară a brâncovenilor, mai supraviețuiau cinci fete și nepotul Constantin (care avea doar 7 ani în momentul martiriului bunicului și a tatălui său). Doamna Marica a cedat jumătate din avere celor 5 fete, urmând ca cealaltă jumătate să ajungă la nepot, unicul continuator al familiei pe cale masculină. Descendența pe linie masculină a brâncovenilor avea să se stingă în 1832, odată cu moartea lui Grigore Brâncoveanu. Domnița Bălașa, avea să cunoască o perioadă mai liniștită, alături de soț. Împreună vor ctitorii, în 1744, primul lăcaș de cult, aflat la aproximativ 30m distanță de actuala biserică. Un mic monument indică și acum locul pe care se afla. Biserica avea să fie dărâmată în 1871, împreună cu fostele case ale celor doi soți. În 1751, Domnița Bălașa avea să zidească o a doua biserică, chiar lângă prima. Dorința aceasteia era să fie adusă lângă soț, însă în 1754, când a decedat la vârsta de 60 ani, a fost înmormântată în cele din urmă în propria sa ctitorie. Loc în care se află și astăzi. Cutremurul din 1838 avea să avarieze puternic ambele lăcașuri. Dacă prima construcție a rezistat, cea de-a doua, mai mare ca dimensiuni, s-a prăbușit.

Zoe Bibescu Brâncoveanu (al carei mormântul se găsește și el în această biserică), se căsătorește la 21 ani cu Gheorghe Bibescu, cel care avea să ajungă domnitor al Țării Românești timp de 6 ani (1842-1848). Cuplul a avut 4 copii, un fiu – Grigore (ultimul pe linie masculină care a purtat numele de Brâncoveanu) și 3 fiice. Probleme pentru Zoe au început în timpul lăuziei cu unul dintre copii. Atunci apar primele semne ale unor afecțiuni nervoase. Se pare că starea aceasteia nu avea să fie foarte gravă, însă avea alternări de stări, se îmbrăca în alb, având cunună de flori pe cap, avea un comportament pe care soțul său nu l-a acceptat ușor. I se dă un verdict medical ciudat – nebunie circulară. Pe motivul de a-i oferi îngrijiri medicale mai bune, Gheorghe Bibescu își trimite soția la Viena și Paris. Adevăratul motiv era să scape de ea, pentru a face loc celei de-a doua soții, Maria Văcărescu. Bibescu încearcă chiar să treacă o lege prin care să primească întreaga avere a fostei soții, care fiind din neam brâncovenesc, cu siguranță nu era mică. Legea nu trece însă de Adunarea obștească. Zoe primește permisiunea de a reveni în țară abia după oficializarea căsătoriei dintre domnitor și Maria Văcărescu. Timp de trei ani se mută la Mănăstirea Vărativ, unde este îngrijită de mama sa adoptivă, călugărită – Safta. Ca urmare a Revoluției de la 1848, Gheorghe Bibescu abdică și fuge din țară, ocazie potrivită pentru Zoe să revină în București, în vechile sale case, de la poalele Dealului Mitropoliei. Aici avea să decedeze la vârsta de 87 ani. Se pare că domnița Zoe a atras simpatia poporului, fiind întruchipată într-o statuie în care dădea milă celor sărmani.

În 1881, Regele Carol I, împreună cu Regina Elisabeta și a Mitropolitului Calinic Miculescu, pun piatra de temelie pentru noua Biserică Domnița Bălașa, cea pe care o vedem și astăzi. Biserica a fost inaugurată în 1885.

Biserica (mănăstirea) Cașin din București se află

în apropiere de Arcul de Triumf și de spitalul Elias, și are hramul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil, dar și al Sfintei Mari Mucenițe Ecaterina. Piatra de temelie a fost pusă în 23 august 1935.

Iconostasul din marmură și alabastru, cu icoane din mozaic, a fost făcut între 1952-1959. Între anii 1956-1960, Biserica Cașin a fost închisă de către autoritățile comuniste, arhiva a fost

confiscată, iar preotul Dumitru Manta a fost trimis în închisoare. Între 1962-1971, pereții și podelele au fost acoperite cu plăci mari de marmură albe și roze, a fost instalat un balcon pentru cor, și **icoane mari din mozaic de sticlă de Murano**. Biserica combină stilul brâncovenesc cu arhitectura bizantină. Pe usile cu basoreliefuluri turnate în bronz sunt reprezentanți Sfinții Petru și Pavel și Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil. Arcadele și pereții altarului sunt decorate în întregime în sticlă de Murano.

Biserica Sfântul Mina - Vergu din București este un monument reprezentativ al epocii

brâncovenești. Numele de Vergu, dat altădată mahalalei și bisericii, vine de la Vergo - mare

paharnic pe la 1695. Biserica „Sfântul Mina-Vergu“ din

București adăpostește **o parte din moaștele Sfântului**

Mare Mucenic Mina și o icoană făcătoare de minuni

a Sf. Mina care a fost adusă în biserica Sf. Mina-Vergu

în anul 1847 de la biserica Stelea, care arsesse integral,

dar icoana a rămas neatinsă de foc și este așezată în

partea dreaptă a catapetesmei. Cu adevărat, Sfântul

Mina s-a arătat

milostiv și

ajutător celor

oropsiți. Așa au

simțit și boierii

Vergulești, cea

de-a doua

generație de

ctitori ai Bisericii

„Sfântul Mina-

Vergu“ din București, când s-au hotărât să trimită un emisar la Mănăstirea „Prodromu“, în muntele Athos, acum 150 de ani, pentru a cumpăra, cu două mii de

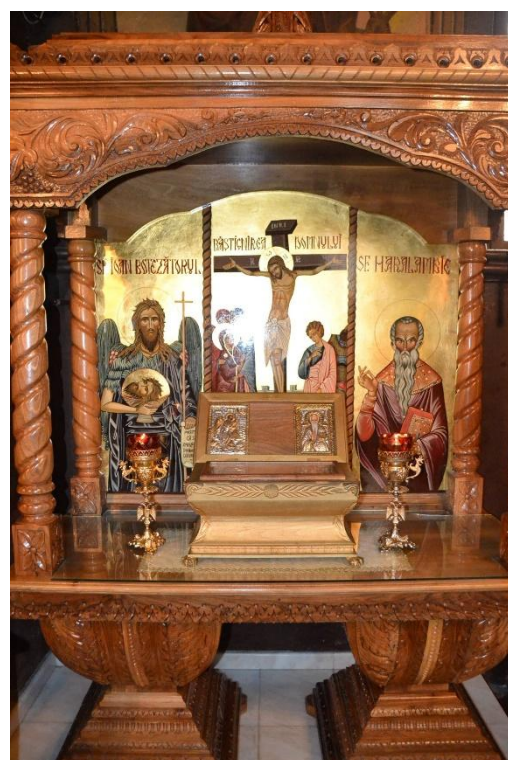
galbeni, câteva părțicele din moaștele Sfântului Mina, pe care le-au așezat într-o raclă, în biserica înnoită de ei. Avva Dorotei, starețul mănăstirii la acea vreme, a scris în „Patericul Athonit” câteva cuvinte tulburătoare: „Pe mucenicul Mina nu-l cunoaște nimeni, dar l-am văzut toți, căci li s-a arătat, în vis sau aievea, pe pământ, în aer și pe apă, noaptea sau ziua, tuturor celor care l-au chemat în ajutor”.

De un veac și jumătate încoace, toți creștinii ce se roagă fierbinte în această biserică au primit răspuns bun, fiecare după sufletul său. Dovada că moaștele Sfântului săvârșesc minuni stau verighetele, inelele, colierele și brățările prețioase înșirate pe lanțuri de aur, sub sticla icoanei Sfântului Mina, dăruite drept danii, în semn de recunoștință, de creștinii ce și-au binemeritat milostivirea Marelui Mucenic.

În biserică se află: **Papucul Sf. Ierarh Nectarie** și **Papucul Sf. Cuv. Mc. Efrem cel Nou**.

✚ **Biserica Sfântului Ioan Botezătorul – Mosi** - (aproape de piata Bucur Obor, in Bucuresti) -

are 2 hramuri: Sfântul Ioan Botezătorul și Sfântul Mare Mucenic Haralambie. Într-un baldachin din lemn de nuc au fost așezate **fragmente din sfintele moaște ale Sf. Mare Mucenic Haralambie și ale Sf. Proroc Ioan Botezătorul**, precum și o **părțică din lemnul Sfintei Cruci**. În biserică este o icoană a sf. Nectarie, a Sf. Gheorghe, sunt icoane ale Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, ... Biserica a fost construită în anul 1807 de un grădinar Ioan și un brutar Ioan, ajutați și de alți credincioși. În anul 1942, după cutremurul din anul 1940, biserica a fost supusă unor ample lucrări de consolidare. Icoanele împărătești și icoana hramului, așezate pe catapeteasma, au fost realizate în stil renașcentist, ca și pictura, iar unele dintre ele au fost îmbrăcate în ferecătură de argint. Biserica detine o bibliotecă parohială. Între anii 2008-2009, în partea de nord a bisericii, s-a construit o capelă pentru cei adormiți. În anul 2016 s-a renovat fațadei bisericii, s-a pavat curtea și s-a realizat iluminarea curții pentru orele de noapte. Stranele sunt din lemn de stejar sculptat manual.

✚ **Biserica Doamna Oltea din Bucuresti** a luat ființa în 1940. A funcționat până la demolarea ei abuzivă de către regimul comunist la 27 noiembrie 1986. La începutul anului 1990 s-au făcut eforturi pentru redobândirea terenului și după 7 ani s-a construit un Altar din sticlă și bile metalice, ce a fost sfințit la 23 Aprilie 1997 de P.S. Episcop Teodosie Snagoveanu. În

anul 1997 s-a început construcția la Biserica Mica (actuala capela) ce a fost terminată în anul 1998. Din data de 23 aprilie 1997 până la 1 decembrie 1999 Parohia „Doamna Oltea” a funcționat din punct de vedere administrativ ca o anexă a Parohiei „Sfânta Treime -Tei”. Biserica avea Hramul Sf. Cuvioasa Parascheva și Sf. Antonie Cel Mare. Biserica mare a fost târnosită pe data de 8 iunie

2000 de catre Prea Fericitul Parinte Patriarh, de vrednica pomenire, Teoctist, care a dat si cel de al treilea hram al bisericii – Schimbarea la Fata. Au fost ridicate doua troite in curtea bisericii. O alta lucrare importanta este Monumentul Cuvioasei Parascheva, o constructie impozanta ce poarta icoana sfintei lucrata in fresca. In perioada 2005-2007 s-a conceput si realizat in curtea bisericii un Asezamnat Social-Cultural-Medical. Intr-o absida prevazuta in corpul acestei cladiri, incastrata cu geamuri pentru securizare s-a pictat in tempera icoana Sfantului Antonie Cel Mare cu scene din viata acestuia.

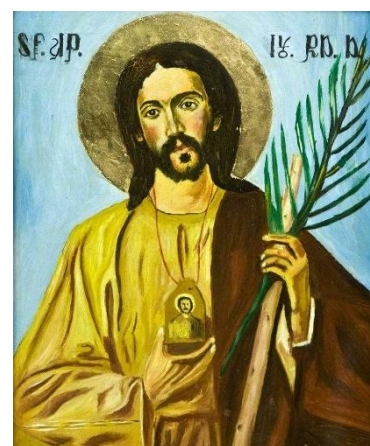
In anul 2001 a fost oferit in dar din partea Mitropoliei Moldovei si Bucovinei **un vesmant al moastelor Cuvioasei Parascheva**. Biserica detine si **un vesmant al moastelor Sfantului Cuvios Dimitrie cel Nou**, daruit de catre Arhiepiscopia Bucurestilor.

Biserica Sfântul Dumitru - Poștă din Bucuresti este cunoscută și sub denumirea de biserica

„de Jurământ” → își are originea în jurămintele solemne pe care negustorii le făceau în fața icoanelor.

Biserica are hramul principal **Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de mir**, precum și alte două hramuri: **Sfântul Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon și Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie**, particele din **moaștele acestor 3 sfinți** se află în biserică. Alături de acestea, lăcașul adăpostește și particele din moaștele altor sfinți, precum: **moaștele Sfântului Antipa, ierarhul Pergamului și ale Cuviosul Nicanor**, ocrotitorul copiilor.

În acest lăcaș se află singura **icoană** din București a **Sfântului Iuda Tadeul**, ocrotitorul celor deznădăjduți.

Biserica Sfântul Ciprian - Zlătari din

București → locul în care scapi de farmece și blesteme. Biserica adăpostește **icoana și**

moaștele Sfântului

Ciprian (mâna dreaptă a Sfântului), alături de alte odoare religioase de mare preț, venerate de credincioși: **icoana**

Mântuitorului Iisus, a Sfântului Ierarh

Nicolae și alți sfinți care împodobesc

ferestrele cu vitralii. Din partea dreaptă a

altarului veghează **icoana făcătoare de**

minuni a Maicii Domnului, îmbrăcată în

foiță de argint. Este situată în apropierea

Muzeului Național de Istorie. Locasul de cult este înscris pe lista Monumentelor istorice din București.

Biserica „Adormirea Maicii Domnului” - Sapienței din București, discretă, retrasă în spatele unei grădini, peste drum de Mănăstirea „Mihai Vodă”, este cunoscută mai ales prin frumusețea sfințelor slujbe marcat de doi mari slujitori, mărturisitori ai credinței: părintele Constantin Sârbu (n.1905-1975) și părintele Constantin Voicescu (1924-1997). A fost zidită în anul 1710 de marele vornic lordache Krețulescu și de soția sa Safta, fiica lui Constantin Brâncoveanu. În perioada comunistă, biserica a trecut prin momente dificile. S-a cerut insistent demolarea ei, dar, uimitor, a supraviețuit. Ca o continuare a tradiției inițiate de părintele Constantin Sârbu, biserica își duce mai departe misiunea socială. Multe familii, copii, bătrâni și bolnavi, nu doar din București, își alină sărăcia și boala cu un ajutor primit constant din partea parohiei. Părintele Constantin Sârbu și pe părintele Constantin Voicescu au pățit prin închisori în mod nedrept, au fost lăsați pe drumuri.

Racla bisericii Sapienței conține fragmente de moaste și odoare: **Sf. Ap. Andrei, Sf. Atanasie**

cel Mare, Sf. Nicolae, Piatra de la Nazaret, Sf. Nicodim Aghioritul, Sf. Ertimie Aghioritul, Sf. Parinti ucisi in Sinai si Rait, Sf. Constantin cel Mare, Sf. Grigore Palama, Sf. Martiri de la Man, Sf. Teodosie, Sf. Sava, Sf. Pantelimon, Sf. Modest, Sf. Mucenici de la Aiud, Sf. Parinti de la Hozeva, Sf. Mardarie, Sf. Eustatiu, Sf. Onufrie Aghioritul, Sf. Leontiu Aghioritul, Sf. Ioan Cucuzel, Sf. Cosma Protopsaltul, Sf. Olga, Lacrimile Maicii Domnului de la Letca, Particule de la Braul Maicii Domnului, Pamant de la sf. Mormant, Pamant de la Narazet.

Pe 18 octombrie 2023, după 48 ani de la adormire, a

fost deshumat trupul **părintele Constantin Sârbu, părintele martir al închisorilor comuniste**, iar moaștele emanau un miros divin, trupul Părintelui era plin de bună-mireasmă. Trupul a fost asezat spre cinstit în capela bisericii Sapienței din București circa o lună de zile, transmitea o stare de liniște și bucurie, apoi a fost reînhumat în curtea bisericii. Părintele Constantin Sârbu a avut o viață cumpănită între suferință și har. A fost un om al lui Dumnezeu, un preot smerit și, mai ales, conștient de misiunea lui. Copil orfan, a fost crescut de o bunică săracă. A fost un student strălucit, dar sărman, a dormit și pe băncile Gării de Nord. A fost preot la Husi unde a construit și un azil de bătrâni și copii orfani. În calitate de director a reorganizat școala după modelul seminarial, cu internat, cantină, bibliotecă, repetitor și farmacie pentru elevi. Întrucât soția sa, profesoară și scriitoare, fusese încadrată profesoară de Limba germană și franceză la liceul „Nicolae Bălcescu” din București, începând cu data de 1 noiembrie 1938 este transferat de la Husi la parohia nou înființată Parcul Călărași, din cartierul Vergului, fără biserică și fără casă parohială, într-un cartier muncitoresc și sărac. Cu multă râvnă a ctitorit una dintre cele mai mari biserici din București, Biserica Sfinții Împărați Constantin și Elena - Vergului (Muncii). În 1941 și-a pierdut soția și a rămas cu 2 fete de crescut, cu terminarea bisericii și cu multe și grele probleme financiare și de familie. Punerea pietrei de temeliei a bisericii s-a săvârșit la 28 iulie 1943 și sfințirea are foc în aprilie 1949. În anul 1947, în timpul foametei din Moldova, a organizat colecte de alimente și îmbrăcăminte, i-a fost acordată crucea de iconom stavrofor. În 1951, părintele Sârbu a înființat o cantină pentru săraci în subsolul bisericii. În parohie funcționa și o bibliotecă de carte religioasă. Toată această prodigioasă activitate pe teren pastoral-misionar evident că nu era bine văzută de către autoritățile statului, astfel încât părintele vine urmărit și arestat în 1954 și condamnat la 8 ani de închisoare pentru uneltire

împotriva ordinii sociale. Din cauza regimului de tortură și înfometare, părintele avea să se îmbolnăvească. A primit și 2 ani de domiciliu obligatoriu în Bărăgan. Revenit în București bătrân, bolnav, fără mijloc de trai, primește pe 8 aprilie 1964, cea mai săracă parohie, Biserica Sapienței, aflată atunci în ruină. Prin dăruire și puterea rugăciunii părintele a atras la biserică o multime de oameni. Misionar și duhovnic, nelipsit pe plan social, aplecat spre nevoile oamenilor, va constitui și o bibliotecă de împrumut, cu multe volume cu caracter religios. Părintele este chemat la Securitate de nenumărate ori, pentru a deveni informator și s-a promis orice parohie dorea, în caz contrar, a fost informat că va fi muritor de foame. Refuză, nu-l impresionează promisiunile, nici amenințările. Cel puțin 2 securiști erau prezenți la slujbe, Lumina din biserică Sapienței trebuia stinsă. Securitatea știa că este bolnav și a fost obligat să se interneze la spital pentru operație, deși nu avea nevoie, chiar dacă avea ulcer. A fost amenințat că dacă refuză o să ajungă la închisoare. În ziua de 14 octombrie 1975, de Sfânta Parascheva, a slujit ultima Sfantă Liturghie. A fost internat pe 15 octombrie și operat pe 18, părintele și-a presimțit sfârșitul. A făcut abces abdominal, septicemie. În câteva zile a fost redeschis, și după câteva ore, sufletul părintelui și-a luat zborul spre cele vesnice. Înainte de a muri, a fost împărțit de părintele Ilarion Argatu de la mănăstirea Antim, care a văzut în jurul capului părintelui Sârbu o aureolă aurie. În ziua de 23 octombrie 1975, ora 15, părintele Constantin Sârbu a părăsit această lume. Înzestrat cu o inteligență scilicet dublată de bun-simț și înțelepciune, părintele a fost o călăuză prin care vorbea Duhul Sfânt, un vas ales al lui Dumnezeu. Credincioșii se roagă și dau slavă lui Dumnezeu!

Cartea "Lacrimă și har" zugrăvește chipul aureolat de sfințenie al Părintelui Martir Constantin Sârbu. Viața lui a fost o jertfă neîncetată pentru Dumnezeu și semenii.

- "Niodată nu veți avea pace și liniște sufletească dacă nu veți iubi și ierta ca Hristos. Noi nu știm să iertăm. Tu, care vii la biserică - eu pentru tine vorbesc - tu, care știi că Dumnezeu vrea pace, tu prin tăcere să dezarmezi pe cel care a pornit cearta, căci din dușman poți să îți faci prieten. Această comportare arată diferența dintre tine, care intri cu folos în biserică și cel ce nu vine sau vine numai cu trupul."

- "Oricât de mare îți pare fericirea pe care ai putea să o cumperi prin vânzarea binefăcătorului tău, nu o dori."

- "Nu uitați că rugăciunea e totul și că rugăciunea în biserică este și mai importantă."

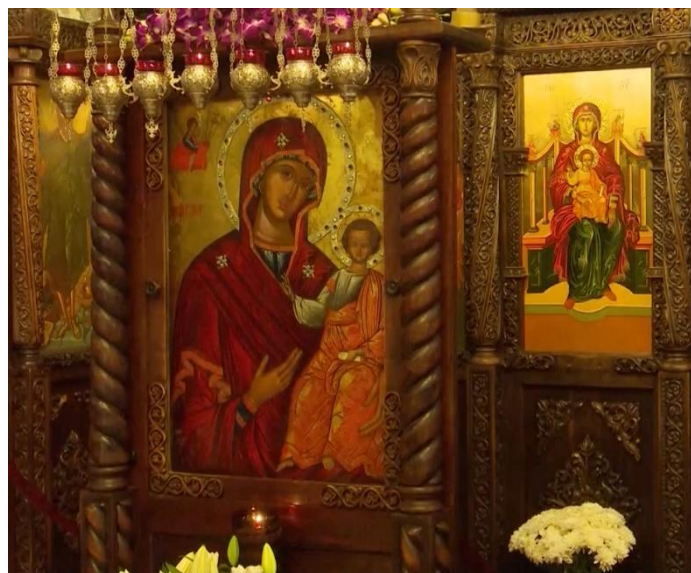
- "Sufletele curate sunt gata să-și recunoască și vinovățiile pe care nu le au."

- "Nici lumânarea și nici pomelnicul nu te mântuie, ci credința, rugăciunea și fapta bună... A te ruga este mai greu, trebuie să te interiorizezi, să depui un efort... Nu am nevoie să cumpărăm lumânări pentru a obține bani, lumânarea nu se roagă, este doar simbolul jertfei, al luminii. Desigur, nu trebuie să renunțăm la niște practici ale Bisericii, nu stricăm tradiția, dar a intrat în obisnuinta unora să cumpere un mănunchi de lumânări, să le aprindă și apoi să plece. Asta este o concepție și o practică gresită. Nu trebuie să ne bazuim pe lumânare... Când sunteți în biserică, să fiți și cu sufletul, nu numai cu trupul. Să nu dați voie gândului să plece în alte părți, ci să se adâncească în rugăciune... Biserica să fie a liniștii, a tăcerii și a rugăciunii."

 Mănăstirea Mihai Vodă este una din cele mai vechi construcții din București, ctitorie a lui Mihai Viteazul. Zidită în anul 1594 și așezată în centrul unei incinte înconjurată cu ziduri, sub forma unei cetăți. Este inclusă în Lista monumentelor istorice din România. În perioada comunistă ar fi trebuit să fie demolată, dar i s-a rezervat soarta ca să fie ascunsă de ochii trecătorilor în spatele unor blocuri înalte, a fost mutată 289 m. Fațadele mănăstirii sunt

împărțite de un brâu median în două registre, construite din fâșii alternative de cărămidă aparentă și zone tencuite. Ramele ușilor și ale ferestrelor sunt realizate din piatră și sunt împodobite cu sculpturi de la începutul sec. XVIII-lea. În interiorul bisericii pereții sunt pictați cu ctitorii lăcașului de cult: Mihai Viteazul, soția acestuia Stanca, Boierul Stoica și voievodul Constantin cu soția lui, Ioana.

Mănăstirea detine elemente de patrimoniu deosebit de prețioase: o cruce de sider; o ușă sculptată din lemn, foarte veche; 2 vase de argint (un înscris de la Mihai Viteazul și un potir din 1620),... În anul 1994 biserica a fost redeschisă pentru credincioși, s-au restaurat picturile neobizantine, și icoana făcătoare de minuni Maicii Domnului „Îndrumătoarea”,... În interiorul bisericii există o raclă în care sunt păstrate moaștele: Sf. Ioan Iacob Hozevitul de la Neamt, Sf. Xenia Petrovna, Sf. Teofil, Sf. Mc. Sevastiana, Sf. Mc. Ciprian și Sf. Mc. Iustina, Sf. Mc. Clement al Romei, Sf. Mc. Trifon, Cuv. Auxenție, Sf. Dionisie Zakynthos, Sf. Mc. Anastasie, Sf. Mc. Panaghiotis, Sf. Spiridon, Sf. Nifon II, Sf. Ignatie Zagorski, Sf. Prooroc Ioan Botezătorul, Cuv. Sava cel Sfințit, Sf. Mc. Eustatie, Sf. Mc. Teodor Stratilat, Cuv. Paisie, Sf. Cuv. Stelian Paflagonul, Sf. Mc. Mercurie, Sf. Mc. Arhidiacon Ștefan, Sf. Apostol Andrei, Sf. Mc. Dimitrie Izvorătorul de Mir, Sf. Mc. Haralambie. În biserica se găsesc și moaștele Sf. Mina, Sf. Ecaterina, Sf. Anton Atonitul, Sf. Constantin și Elena, Sf. Ana, Sf. Parascheva (există și un veșmânt), Sf. Nicolae, Sf. Teodora de la Sihla, Sf. Teodor Tiron, Sf. 40 Mucenici, Sf. Mc. din Sinai și Rait, Sf. 14000 Prunci Mucenici uciși de Irod, Sf. 7 Tineri din Efes, Sf. Mc. Prov, Tarah și Andronic, Sf. Mc. Neofit, Sf. Trei Ierarhi, Sf. Mc. Revocatus, Sf. Mc. Pomponius, măsura Sfântului și un epitrahil ce a acoperit moaștele Sf. Ioan Rusul, o icoană relicvar a Sfintei Ecaterina, o altă casetă cu părțile din moaștele unor Sfinți din Rusia (Teodor de Sanaksar, Avram al Rostovului, Alexandru de Sanaksar, Teodor cel Sfințit de Sanaksar, Antonie de Vologdav, Ignatie Briancianinov, Iona de Kiev, Daniel de Pereslav, Corneliu de Pereslav, Andrei Cneazul de Smolensk, Teofil cel nebun după Hristos, Dimitrie al Rostovului, Serafin de Sarov), o icoană relicvar cu o bucată din stânca Golgotei, o părticică din Sf. Cruce pe care a fost răstignit Hristos, o părticică dintr-un Veșmânt al Mântuitorului, precum și o masă/baldachin sub al cărei cristal se află părțile din Brâu Maicii Domnului (din veșmântul Sf. Fecioare, adusă de la Mân. Vatoped/Muntele Athos) și din piatra Mormântului Maicii Domnului din Țara Sfântă și un veșmânt preoțesc sfințit pe piatra Mormântului Maicii Domnului din Țara Sfântă.

 Biserica Sfinții Apostoli Petru și Pavel din București (str. Sfinții Apostoli), o biserică

domnească frumoasă, clădită de Matei Basarab în anul 1636 pe locul fostei biserici de lemn a Mănăstirii Târnov. Zidurile bisericii sunt foarte groase, pridvorul este mare, de formă pătrată, mărginit de arcade sprijinite pe coloane din piatră. În pronaosul, pridvorul și în afara bisericii sunt adăpostite numeroase morminte, cu plăci inscripționate în piatră. In biserică, pe lângă icoana sf. Efrem cel nou, este și papucul acestuia. Spre închinare este și icoana cu moaste a Sfântul Ioan Maximovici și icoana cu moaste a Sfântul Ioan ...

✚ **Biserica Sfântul Spiridon Vechi din Bucuresti**, o biserică mică văruiată în alb, care a fost demolată în 1987, în timpul regimului comunist, și rezidită în 1995. Un an mai târziu, cu

prilejul sfințirii, pe 26 octombrie, în ziua Sfântului Dimitrie, au fost reșezate la locul lor cele două pisanii în greacă și arabă, unice în lumea bisericească, porticul de la intrare, coloanele de piatră cioplită din interior și de la pridvor, și icoanele din catapeteasmă. Icoana sf. Spiridon din biserică are inscripția în limba arabă. Pentru a intra în biserică vizitatorul trebuie să coboare câteva trepte. Înăuntru, în stânga intrării, este o **raclă din argint masiv cu moastele sf. Spiridon**, pe care este încrustat chipul

Sfântului. Pe partea dreaptă se află **icoana tămăduitoare a sf. Spiridon**, este o icoană făcătoare de minuni. Astăzi, lângă biserică s-a construit un centru mare de sănătate pentru persoanele defavorizate, rugăciunea se împletește cu faptele bune.

✚ **Schitul Darvari din Bucuresti**, oază plină de liniște și spiritualitate - a fost ctitorit în anul 1834, de către Mihail Darvari și soția sa Elena. Curtea bisericii este împrejmuită cu ziduri groase și înalte. La Schitul Darvari se găsesc părțile de sfinte moaste de la următorii sfinți:

Sf. Ioan Gură de Aur, Sf. Sfințit Mucenic Haralambie, Sf. Cuvios

Siluan Athonitul, Sf. Elefterie, Sf. Ioan Iacob Hozevitul, Sf. 40 de mucenici, Sf. Cuvios Gherasim de la Iordan, Sf. Antonie de la Iezeru, Vâlcea, Sf. Alexie omul lui Dumnezeu, Sf. cuviosi părinți uciși în Manastirea Sf. Sava, Sf. Mucenic Policarp, Sf. Părinți uciși în Sinai, Sf. Ignatie Teoforul, Sf. Mucenic Candid, Sf. Mucenici Tarah și Andronic, Sf. mucenită Sabina.

Sfântul Sofronie de la Essex a dăruit românilor în anul 1992 un

fragment din moaștele Sfântului Cuvios Siluan Athonitul, serbat anual în 24 septembrie. Fragmentul este unul dintre cele primite de Sfântul Sofronie în data de 24 septembrie 1941, pe atunci Arhimandrit la Mănăstirea „Sfântul Pantelimon” din Muntele Athos, când a avut loc deschiderea mormântului Sfântului Siluan Athonitul, la trei ani de la adormirea sa. Sfântul Sofronie menționează în actul de donație că a primit sfintele moaște în mâinile sale de la călugărul care a făcut deshumarea. Patriarhia Română a oferit sfintele moaște Bisericii „Sfântul Nicolae” – Paraclis Universitar din București, prima biserică din țară care a primit moaștele Sfântului Siluan Athonitul. Fragmente din moaștele Sfântului Siluan se află și la Schitul Darvari din București, Catedrala Reîntregirii din Alba Iulia și la Biserica Memorială „Mihai Viteazul” din Alba Iulia.

Mănăstirea are și o bucatică din moaștele Sfântului Nichifor Leprosul, un sfânt tămăduitor contemporan, grabnic ajutor celor încercați de cumplitele boli ale vremurilor noastre. Originar din satul Sirikari din Grecia, Sf. Nichifor Leprosul s-a născut în anul 1890 și a rămas orfan de ambii părinți din fragedă copilărie. La doar 13 ani, se îmbolnăvește de lepră și este nevoit să se retragă în Egipt pentru un timp, în nădejdea că va scăpa de izolarea definitivă. Unsprezece ani mai târziu, va urma calea izolării la leprozeria din Hios, aflată în grija Sfântului Antim din Hios, unde va fi tuns monah. Vreme de patru decenii se va lupta mucenicește cu boala leprei care îi va mutila fără milă trupul, dar îi va sfinți sufletul. Va fi iubit de toți care l-au cunoscut pentru răbdarea și dragostea pe care o revărsa în jurul lui prin cuvântul său mângâietor. În urma descoperirii leacului leprei în anul 1947, leprozeria din Hios va fi închisă, iar Sf. Nichifor va fi mutat la Spitalul Sf. Varvara din Atena. Orb și ținuit pe patul de suferință, dar cu sufletul plin de lumină, nu va pregeta până la sfârșitul vieții sale să insufle nădejde, deznădăjduiților și mângâiere suferinzilor. După plecarea sa la Domnul, la vârsta de 74 ani, osemintele lui pline de bună mireasmă au fost scoase la lumină și nenumărați bolnavi au început să se vindece, atingându-se de ele. Drept urmare, în anul 2012, Patriarhia Ecumenică a săvârșit proslăvirea Sfântului Nichifor Leprosul, cu zi de prăznuire pe 4 ianuarie, ziua adormirii sale.

În cimitirul Adormirea Maicii Domnului din cartierul Giulești (București), într-o micuță criptă se odihnește trupul întreg și necuprins de stricăciune al **SFÂNTUL ILIE LĂCĂTUȘU** (22 iulie), unul din sfinții români a căror canonizare va fi proclamată anul viitor. A trăit 74 de ani (6 dec. 1909 - 22 iul.1983) și i-a slujit Domnului în perioada comunistă. A fost al doilea născut într-o familie cu șapte copii din satul Crăpăturile, județul Vâlcea. Pentru că tatăl său era dascălul bisericii din localitate, s-a apropiat și el de credință. Chiar după terminarea școlii primare, a urmat Seminarul Teologic din Râmnicu-Vâlcea, pe care l-a absolvit cu o Diplomă de Virtute. Din dorința de a-și aprofunda cunoștințele, a mers și la Facultatea de Teologie de la București, între 1930 și 1934. Pe când era încă student, s-a căsătorit cu

Învățătoarea Ecaterina Popescu. Aceasta i-a dăruit cinci copii și i-a fost alături până la moarte. A fost hirotonit preot pe 1 septembrie 1934 și de atunci a tot înfruntat provocări menite să îi pună credința la încercare. În ciuda greutăților prin care a trecut, nu a renunțat nicio secundă la misiunea sa: aceea de a duce numele Domnului mai departe. Pe 19 iulie 1952, a fost arestat și supus la muncă silnică, la Canalul Dunăre-Marea Neagră. Aproximativ trei luni a muncit pe brânci alături de alți deținuți, până când a fost mutat într-o colonie formată în mare parte din preoți. După alte câteva luni, a fost mutat în închisoarea Târgu Ocna, din cauza stării precare de sănătate. A stat închis acolo încă doi ani, fără o condamnare scrisă, doar pentru că activitatea sa nu era pe placul regimului comunist. A fost eliberat pe 26 aprilie 1954, dar coșmarul a început din nou pe 1 iulie 1959, când a primit o altă pedeapsă de cinci ani, până la data de 6 mai 1964. S-a vazut puterea rugăciunilor sale la Periprava, cand impreuna cu alti detinuti, au fost pusi sa taie stuf pe o vreme geroasa si cei care-i pazeau asteptau moartea lor. Dar sfantul i-a incurajat pe cei care impreuna cu el patimeau. Si-au pus nadejdea in ajutorul Maicii Domnului si al Sfintilor Trei Ierarhi, care erau praznuiti in acea zi. Rugându-se, a apărut soarele; un soare cald, un soare binecuvântat. Iar după ce au ieșit din apă, și-au scos hainele, le-au pus la uscat, și după ce s-au uscat hainele au putut să meargă în lagăr complet uscați și nimeni nu s-a îmbolnăvit. O mare minune! Suferința lui nu s-a încheiat odată cu ispășirea condamnării, căci liderii politici i-au stabilit un domiciliu forțat în Bolintinu, unde a fost obligat să lucreze în zidărie. Abia pe 20 decembrie 1964 a putut să slujească din nou în Biserică, după ce a ajuns în județul Teleorman, în parohia Gârdești. În 1970, părintele Ilie Lăcătușu a fost mutat

din nou, de această dată în comuna Răsuceni din Giurgiu, unde a activat până la vârsta pensionării. Suferințele îndurate în timpul vieții l-au împiedicat să ducă o bătrânețe ușoară, iar problemele de sănătate și-au pus amprenta asupra lui destul de devreme. Nu se arata niciodată supărat. Sau poate tocmai atunci când era mai supărat, atunci zâmbea. Avea o voce calmă și blândă, avea un duh liniștitor, calm. Avea o lumină în ochi, lumină

pe care o remarcă și acum oamenii dreptcredincioși, care se închina acum la capela cu moastele sale. În toată viața sa vremelnică, părintele Ilie l-a iubit pe Mântuitor cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și l-a slujit cu smerenie și devotament. Însă în același timp a dovedit că i-a iubit și pe semenii săi ca pe sine însuși, slujindu-i și învățându-i tot timpul adevăratele semne ale nobleței lui Dumnezeu și ale desăvârșirii creștine. Pentru familie și pentru cei care i-au stat în apropiere, trăirea exemplară a vieții sale morale și religioase și suferințele prin care a trecut au fost și au rămas întărire de credință. Era smerit, era blând, era drept, grația cu deosebită înțelepciune și pricepere, era dulce la cuvânt și avea inimă milostivă. A murit pe 22 iulie 1983, la 74 de ani, în spital unde a făcut o profeție.

Cu cateva zile inainte de a muri a spus că dacă va trece de ziua de 22 iulie, va mai trăi 2 ani de zile, iar dacă nu, când soția sa, Ecaterina Lăcătușu se va săvârși, la 15 ani după dânsul, să fie depusă în aceeași criptă în care a fost dânsul îngropat. În anul 1998, când s-au împlinit 15 ani de la moartea părintelui, a murit prezbitera Ecaterina Lăcătușu. Trupul lui a fost înmormântat în Cimitirul Adormirea Maicii Domnului, din București, mai exact în Giulești, în cripta familiei sale. La moartea soției sale, s-a spart zidul de la intrarea în criptă și s-a tras afară sicriul părintelui. Trupul preotului nu era deloc putrezit, ci doar deshidratat și mirosea frumos, deși nu fusese îmbălsămat era în stare bună. A fost pus într-o raclă cu pereți laterali de sticlă. Când s-a împlinit un an de la prohodirea trupului părintelui Ilie Lăcătușu, la capelă a fost IPS Teodosie, pe vremea aceea episcop vicar la Arhiepiscopia Bucureștilor, și a făcut slujba de dezlegare, pentru că unul din criteriile prin care se deosebesc sfintele moaște de falsele moaște, este și acela al prefacerii lor în cele din care sunt, în momentul în care sunt sub anatema sau sub afurisire. La începutul anului 2000, mai exact pe 6 februarie, la capelă a fost și mitropolitul Germaniei și Europei Centrale IPS Serafim, săvârșind o slujbă de dezlegare. Și după această slujbă de dezlegare, trupul părintelui a rămas în continuare intact. Apoi, Patriarhul Teoctist a dat binecuvântare să se deschidă ușa capelei tuturor celor care vor să se închine, să se roage, să-și găsească alinare la diferite suferințe sufletești și trupesti. Pe 27 februarie au lasat capela deschisă pentru prima dată. Au fost foarte mulți credincioși. După ce au intrat ultimii creștini, pe fața dreaptă a părintelui, chiar în dreptul ochiului, se observa o linie albă, o dâră ca și cum ar fi de la lacrimi, de la sare, erau urme de vreo 4-5 cm. În momentul în care a intrat ultimul dreptcredincios, erau vreo 3-4 persoane înăuntru, una din aceste persoane a făcut semn că părintele a deschis ochii. Aceasta este o dovadă că sfinții sunt alături de noi, sunt lângă noi, ne ascultă tot timpul și ne ajută.

Sunt o mulțime de mărturii ale celor care susțin că rugăciunile lor au fost ascultate și că părintele Ilie Lăcătușu i-a ajutat să iasă din necazuri

Din ziua de 29 septembrie 1998, când trupul său a fost descoperit, mulțime de credincioși se îndreaptă spre racla sa, spunându-și durerile și necazurile. Trupul are o greutate de 7-8 kilograme și toate caracteristicile Sfintelor Moaște: nesticăcios, frumos mirositor, uscat și ușor, pielea de culoarea alunului, păstrându-și dimensiunile și aspectul, nepricinuind teamă celor ce-l privesc, ci bucurie duhovnicească, dând impresia unui om care doarme.

 Mănăstirea de călugări de la Cernica (situată în orașul Pantelimon, județul Ilfov), este un

locaș de spiritualitate, de închinăciune și reculegere, este monument istoric de cultură și artă veche. Aici este locul în care au trăit Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica, Sfântul Cuvios Irodion de la Lainici și Sfântul Cuvios Gheorghe de la Cernica (care în anul 1781 a venit în țară de pe Muntele Athos și a găsit Cernica într-o stare avansată de degradare. Ajuns stareț în acest loc, sfântul a reușit să readucă viața călugărească în conformitate cu rânduielile

mănăstirești). Epoca de aur a fost repetată în vremea Sfântului Stareț Calinic, care a ajuns la mănăstire în anul 1807, călugăr smerit, a devenit preot duhovnic și mai apoi stareț în anul 1818 pe când acesta avea doar 30 de ani. Mănăstirea a fost ctitorită de către Cernica Știrbei, cel care a fost Marele Vornic al lui Mihai Viteazul, împreună cu soția sa, în anul 1608.

În mănăstire se află:

◆ **Moștele Sfântului Calinic de la Cernica**, trecut în rândul sfinților în anul 1955, ctitor de mănăstiri și biserici, de spitale, școli și case pentru copiii orfani.

◆ **Particele din moastele Sfântului Cuvios Gheorghe de la Cernica și Căldărușani.**

✚ **Mănăstirea Ghighiu** (aproape de Ploiesti) este unul

dintre cele mai cunoscute așezăminte monahale din Prahova. Este o mănăstire de maici cu hramul "Izvorul Tămăduirii", este un loc deosebit, scăldat în liniște, unde putem cunoaște

într-adevăr lucrarea Maicii Domnului. Vechea ctitorie este unul dintre lăcașurile de rugăciune căutate de numerosi credincioși.

Mănăstirea păstrează un odor de mare preț, **ICOANA FĂCĂTOARE DE MINUNI A MAICII DOMNULUI „SIRIACA”**, care nu conținește a face minuni. Multi s-au vindecat de boli grele, familii care nu mai aveau speranțe au primit în dar prunci, studenți au fost ajutați la examene ... În anul 2008, icoana Maicii Domnului „Siriaca” a împlinit 50 de ani de când se află în Mănăstirea Ghighiu și cu această ocazie a fost restaurată și împodobită cu o ramă din aur, iar Maicii Domnului și Mântuitorului s-au aplicat aureole din aur cu perle și rubine naturale. Icoana, pictată pe lemn de santal, datează din secolul

al XVI-lea, și este de proveniență din Rusia. Cum a ajuns în Siria nu știm, se pare că Patriarhia Antiohiei avea legături strânse cu Rusia. Icoana este o reproducere a icoanei Maicii Domnului din Kazan, și se arată uneori întunecată la față, alteori pare foarte luminoasă, însă ea este considerată totuși tristă, în privința expresiei Preacuratei Fecioare, uneori Maica plânge, iar alteori nu se lasă ridicată și mutată, și nici fotografiată.

Icoana a fost adusă în mănăstire pe data de 25 februarie 1958, de către Episcopul Vasile Samaha de Sergiopolis (1920-2002), care, a fost îndemnat de Maica Domnului, în urma unei descoperiri cerești. Datând din secolul al XVI-lea, Icoana Maicii Domnului „Siriaca” fusese păstrată anterior, un timp îndelungat, în satul Bhamdoun din Liban, unde împodobea biserica cu hramul „Sfântul Gheorghe”. În decursul timpului, s-a întâmplat de mai multe ori ca preoții și monahiile din Mănăstirea Ghighiu să facă procesiuni cu icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului în livada de lângă Izvorul cu apă tămăduitoare și să săvârșească Taina Sfântului Maslu, și rugăciuni de ploaie. La începutul secolului al XIX, Izvorul cu apă tămăduitoare este cel

care face să reapară Schitul Ghighiu. Legenda spune că, un călugăr pe nume Agapie de la Mănăstirea Cernica, împreună cu patru frați rucăreni, căutând loc pentru ridicarea unui schit s-au odihnit într-o poiană din Codrii Vlăsiei, la livada cu meri și ațipind, au fost treziți de susurul unui izvor. Aici au avut descoperirea să ridice schitul în anul 1817. În anul 1858, schitul a fost dărâmat pentru că era prea mic și a început construirea bisericii mari. Arhitectura bisericii amintește de stilul brâncovenesc. Catapeteasma este sculptată în lemn de tei și poleită cu aur. Biserica a avut de suferit în urma cutremurelor, războaielor, ... și a necesitat ample lucrări de restaurare. În timpul Patriarhului Justinian, între anii 1954-1958 este complet restaurată și repictată de un grup de monahi sub conducerea părintelui Sofian Boghiu. În Mănăstirea Ghighiu sunt particele din moastele **Sfântului Ierarh Porfirie, episcopul Gazei** (26 februarie); **Sfinții 40 de mucenici din Sevastia** (9 martie); **Sfântului Mucenic Haralambie** (10 februarie); **Sfântului Clement Romanul** (24 noiembrie); **Sfântului Mucenic Trifon** (1 febr.); Sfinților Cuvioși Mucenici din Sinai și Rait (14 ian.); Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou (Basarabov - 27 noiembrie); **Sfântului Cuvios Teodosie cel Mare** (11 ian.); **Sfântului Mucenic Panaghiotis, Noul Mucenic din Ierusalim** (5 aprilie).

Catedrala Ortodoxă Sfântul Ioan Botezătorul din Făgăraș, situată în centrul orașului, lângă Cetate Făgărașului, îi are ca ocrotitori pe Sfântul Ioan Botezătorul, pe Sfinții Părinți Ioachim și Ana, pe Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, pe Sfinții Martiri Brâncoveni și pe Părintele Arsenie Boca.

În 1994, pe locul în care este acum Catedrala, a fost construită o bisericuță de lemn în stil maramureșan, o adevărată bijuterie, unde se oficiau zilnic slujbe. Bisericuța avea hramul Sfântul Mare Mucenic Gheorghe și a fost sfințită de către Mitropolitul Antonie Plămădeală în 6 august 1994. În noaptea de 22-23 iulie, la ora 1, biserica a fost incendiată, mistuindu-se în flăcări. În mod miraculos, deși în urma incendiului nu a rămas decât scrum, câteva obiecte au fost găsite intacte: Sfânta Evanghelie, Discul, Steluța, Sfântul Antimis, Sfintele Moaște, dar și câteva icoane de pe iconostasul de lemn (aceste obiecte sunt expuse acum în Catedrala).

După incendiu, pentru oficierea slujbelor religioase s-a amenajat o altă capelă, în fața catedralei, unde s-a slujit până în 2002, când s-a inaugurat demisolul catedralei. În Catedrala se află:

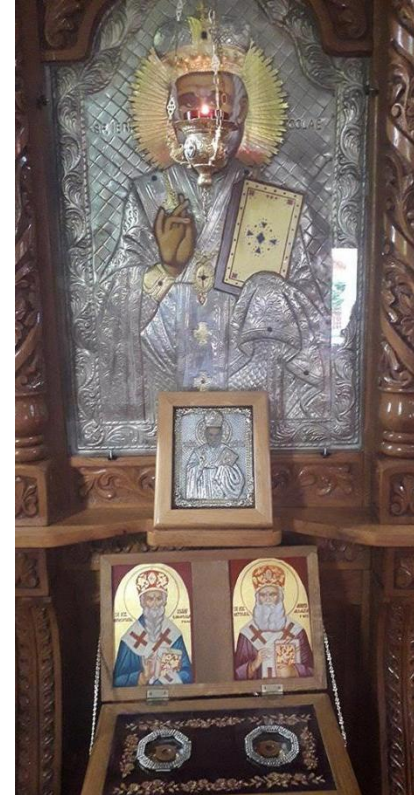
◆ **Un fragment din moaștele**

Sfântului Ierarh Nicolae, mare făcător de minuni, unul dintre cei mai iubiți sfinți ai românilor;

◆ **Un fragment din moaștele Sfântului Mare Mucenic Gheorghe**, Purtătorul de biruință;

◆ **Un fragment din moaștele Sfântului Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon;**

- ◆ **Un fragment din moaștele Sfântului Apostol Toma**, supranumit „Geamănul”, unul din cei Doisprezece Apostoli ai Mântuitorului;
- ◆ **O bucătică din Tunica, din haina purtată de Mântuitor înainte de Răstignirea Sa;**
- ◆ **O bucătică din Acoperamantul Maicii Domnului;**
- ◆ **Un fragment din moaștele Sfintei și Dreptei Ana**, bunica Mântuitorului, ocrotitoarea familiei:

Arsenie
de om.

Andrei”

Icoane/fotografii cu **Părintele Boca** - chipul îngeresc sub înfățișare

✚ **Mănăstirea „Sfântul Apostol din Berivoi** este un așezământ al

rugăciunii și al binecuvântării cerești pentru Țara Făgărașului.

Obștea mănăstirească numără doar 3 călugărite care cu multă dragoste se ocupă de acest colt de rai, încât cei care poposesc aici au posibilitatea să se bucure nu doar de bogăția darurilor oferite de natura înconjurătoare, ci și de frumusețea vieții liturgice a unei mănăstiri în care credința este trăită în mod deplin.

Pictura din cadrul acestui complex, închinat Sfântului Iosif de la Partoș și Sfântului Ierarh Andrei Șaguna, Mitropolitul Transilvaniei, este făcută de maica stareță Procopia Huza, pictor bisericesc autorizat.

În mănăstire sunt **moaștele Sfântului Apostol Andrei, ale Sfântului Ierarh Iosif de la Partoș, Mitropolitul Timișoarei și ale Sfântului Ierarh Andrei Șaguna.**

În curtea mănăstirii este o cruce pe care scrie: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.” (Ioan 7:37)

✚ **Mănăstirea Buna-Vestire și mănăstirea Rupestră de la Șinca Veche** (Țara Făgărașului) - Mănăstirea Buna-Vestire poartă hramul „Nașterea Maicii Domnului”, dar mănăstirea de maici de la Șinca Veche este

cunoscută drept Schitul **Sfântului Ierarh Nectarie** Taumaturgul datorită moaștelor din paraclis. Se păstrează cu cinste și **părțile din moaștele altor sfinți**.

Biserica Rupestră, , cunoscută și sub alte denumiri ("Templul Ursitelor", "Mănăstirea Săpată în Piatră", "Templul de la Șinca Veche"), este compusă din mai multe încăperi săpate în piatră (o gresie mai moale). Intrarea în biserică (grotă) este protejată printr-o structură din bârne de lemn, acoperită cu o prelată. Adevăratele icoane sculptate în piatră au fost vandalizate de-a lungul timpului. Farmecul bisericii constă în turla circulară, nu construită, ci săpată în piatră și care străpunge stânca din "pronaos" până la suprafață. Peretele dintre "pronaos" și "naos" este puțin scobit, iar locul (pata luminoasă) unde lumina din "turlă,, ajunge în pronaos este considerat zona de maximă concentrare a energiilor. Lângă Mănăstirea Rupestră este **un izvor**

purtând numele de Buna-Vestire, **cu puteri tămăduitoare**.

La **mănăstirea Turnu Roșu** (jud. Sbiu) cu hramul „Adormirea Maicii Domnului” se ajunge pe un drum forestier destul de anevoios care urcă până în munți. Cei care ajung la biserică au parte de o liniște sufletească aparte, găsesc vindecare trupească și sufletească, găsesc răspunsuri la rugăciunile fierbinți ale Sarețul Mănăstirii, protosinghelul Petroniu Tănase, născut pe 15 august, de ziua sărbătorii hramului bisericii. Hramul a fost sărbătorit și astăzi, în prima duminică după Adormirea Maicii Domnului. La ora 8,30, părintele terminase sf. Maslu, apoi, a oficiat Sfânta Liturghie cu un sobor de preoti, a făcut pomeniri, după care a rostit rugăciuni de dezlegare (fără să citească din carte). Multi oamenii au participat la slujbe și cu totii au fost invitați la masă (ciorbă, sarmale, peste, cozonac, vin, suc, colivă).

În biserică sunt:

- ◆ **Părțile din moaștele Sfintei Cuvioase Mucenițe Paraschevi (Paraskevi);**
- ◆ **Un fragment din moaștele Sfântului Ierarh Nectarie;**
- ◆ **Un fragment din moaștele Sfântului Apostol Toma;**
- ◆ **Un fragment din moaștele Sfintei Mare Mucenițe Marina, izbăvitoarea de dureri rele;**
- ◆ **Un fragment din moaștele Sfintei mironosițe și întocmai cu Apostolii Maria Magdalena;**
- ◆ **Un fragment din moaștele Sfântului mucenic și făcător de minuni Trifon, care tămăduia toate bolile,**

dar mai ales avea stăpânire asupra diavolilor;

❖ **Părțile din moaștele Sfinților 14000 de prunci uciși de Irod:**

❖ **Papucul Sfântului Gherasim de Kefalonia**, vindecătorul bolnavilor.

.....
În 1761, urgia ce s-a abătut peste Transilvania prin campania împărătesei Maria Tereza de distrugere a mănăstirilor ortodoxe, o acțiune pusă în practică de aprigul general Bucow, a trecut și peste așezământul de la Turnu Roșu. Documentele arată că doar cărțile mănăstirii și un clopot au fost salvate și duse în sat. În 1850, credincioșii din Turnu Roșu au ridicat pe locul vechii mănăstiri o bisericuță, prin care să fie marcat acest tărâm binecuvântat. Se povestește că părintele Arsenie Boca, pe vremea când era la Drăgănescu, îi îndemna pe credincioși să meargă la această bisericuță. Din 1988, biserica a devenit monument istoric.

✚ **Mănăstirea Bucium (județul Brașov)**, loc de tămăduire sufletească și trupească → adăpostește și un **papuc al Sfântului Gherasim de Kefalonia**, vindecătorul bolnavilor.

În anul 1761 toate mănăstirile din Țara Făgărașului au fost distruse de artileria generalului austriac Bukow. Ultima a fost mănăstirea Bucium, ascunsă la poale de munte. Generalul a ordonat să se dea foc bisericii. Au

ars și

zidurile bisericii, și clopotele și călugării care au ales să se mistuiască deodată cu biserica lor, decât să-și lepede credința ortodoxă. Doar starețul Isaia Tempea a scăpat, trecând prin flacări cu câteva icoane și odoare bisericești, luând drumul munților. Dar cu viață n-a scăpat nici bătrânul părinte Isaia. Porniți pe urma lui, soldații l-au prins, i-au tăiat capul ca unui tâlhar și i-au aruncat trupul într-o fântână adâncă din poiana mănăstirii Bucium. Misiunea fusese îndeplinită. Cele 37 de mănăstiri ortodoxe de

sub Munții Făgărașului fuseseră transformate în cenușă, împreună cu slujitorii lor.

Un singur lucru nu l-a știut generalul Bukow. Că din fântâna de la Bucium, în care pusesese să fie zvârlit trupul torturat al starețului Isaia, a țâșnit chiar a doua zi o **apă limpede și tămăduitoare**, ca o lacrimă de sfânt. Și care mai vindecă până azi mulțimile de oameni ce vin să se lecuiască la Bucium.

✚ **Mănăstirea Curtea de Argeș**, o splendoare arhitecturală. În Capela – Paraclis se află

moaștele Sfintei Mucenițe Filothea, una din sfintele cele mai iubite de pe teritoriul României, un exemplu de smerenie, bunătate și dragoste față de oameni, nevinovăție și credință neabătută, copila

mucenică. Ea este ocrotitoarea copiilor, a tinerilor și a fetelor pe care le ajută să se căsătorească.

Se cunoaște și legenda Meșterului Manole care, încercând să construiască mănăstirea, și lovindu-se de grele obstacole (ceea ce construia ziua se dărâma noaptea), recurge la sacrificiul suprem și își zidește soția, pe Ana, într-unul din zidurile exterioare ale mănăstirii, aceasta fiind singura cale ca edificiul să poată fi ridicat. Sacrificiul uman nu se oprește aici, Manole însuși pierzându-și viața când încearcă să zboare de pe acoperișul mănăstirii. Acolo unde trupul său s-a izbit de pământ legenda spune că a apărut un izvor, pe locul respectiv aflându-se, astăzi, Fantâna lui Manole.

La **Biserica "Sfântul Ioan Iacob Românul", Strada Dealului din Sibiu** – în octombrie 2022, a fost adusă o copie a **Icoanei Maicii Domnului Portărița de la Ivron** din care pe data de 5 octombrie'22 a izvorât mir. Mai multe persoane au mărturisit minunea. În timpul citirii acatistului icoanei, a început să bată clopotul prin minune dumnezeiască. S-a luat hotărârea să fie consemnată pe vecie această minune, într-un HRISOV special de autenticitate și mărturie. Amin! Această icoană va rămâne definit la biserică. Icoana a fost adusă de la Biserica Sfântul Nectarie din Sibiu, unde poposea de câțiva ani, fiind adusă de doi credincioși, Nectarie și Nectaria, din darul unui părinte athonit de la Mănăstirea Ivron. La Biserica Sfântul Nectarie, la câteva zile de la aducerea ei din Ivron, a fost pentru prima dată când, din această copie a Icoanei Maicii Domnului Portărița, a izvorât mir.

În biserică, pentru câteva zile, au mai fost aduse spre închinare:

- un fragment din moastele Sfântului Mare Mucenic Pantelimon;
- o Icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului "Bucurie Neașteptată" de la Săcele, cea despre care cei ce o privesc spun că le zâmbește.

Sunt și slujbe transmise de Trinitas de la Biserica "Sfântul Ioan Iacob Românul" din Sibiu, care se găesc și pe pagina facebook **Lumină Lină Sibiu**.

